

Je sice pravda, že žal. úřad k podobným námitkám st-le již v rekursu vzneseným výslovně stanoviska nezaujal, než z toho, že odvolání v celém jeho rozsahu zamítl, je patrné, že i tuto obranu st-lovu neuznal za důvodnou. Učinil tak zcela právem, neboť ze znění odst. 3 § 100 živn. řádu, který mezi jiným ukládá učebnímu pánu povinnost, aby uční poskytl potřebný čas k návštěvě živnostenské pokračovací školy a jej k návštěvě této školy p ř i d r ž e l, plyne, že zákon povinnost učebního pána ohledně návštěvy pokračovací školy živnostenské se strany učňů neomezil jen na poskytnutí potřebného času učňům k návštěvě této školy, nýbrž že zavazuje jej ještě k pozitivnímu působení na učně, jež má za účel řečenou docházku školní zabezpečiti (srov. Boh. A 2014/23). Tato povinnost přidržeti učně k návštěvě živnostenské pokračovací školy stihá učebního pána po dobu trvání učebního poměru, tedy i tehdy, když učeň za trvání dosavadního učebního poměru přechodně pracuje jinde a bydlí u svého otce, a je proto učební pán i v takovém případě povinen, aby učně přidržel k návštěvě pokračovací školy. Aby tuto povinnost mohl plnit, musí ovšem i dozírat nad tím, jak učeň sám plní povinnost uloženou mu § 99 b) živn. řádu v příčině návštěvy živnostenské pokračovací školy. K usnadnění této kontroly slouží ovšem kontrolní knížka, o níž se zmiňuje žal. úřad. Než pouhá okolnost, že st-l neměl tuto knížku k dispozici a nevěděl o nedbalé docházce svého učně, ježto tento pracoval a bydlil jinde, nemůže st-le liberovati, když tento neuvádí nic, z čeho by bylo patrné, že učinil vůbec nějaké p o s i t i v n í kroky, aby nabyl vědomosti o tom, zda jeho učeň živnostenskou školu pokračovací řádně navštěvuje, a když ze samé stížnosti je patrné, že zakročil proti uční teprve, když již učeň zameškal 48 neomluvených hodin a st-l školou samou byl na jeho nedbalou docházku školní upozorněn.

Č. 12.511.

P o j i š ť o v a c í p r á v o: I. * Mluví-li § 1 odst. 1 úraz. zákona ve znění zákona č. 207/1919 Sb. o závodových úřednících zaměstnaných v podnicích horních, podrobených dozoru báňských úřadů , nemá tím na mysli toliko »závodní a dozorce při horách« (Betriebsleiter und Betriebsaufseher beim Bergbaue) podle zákona č. 12/1894 ř. z., nýbrž užívá tohoto výrazu ve stejném smyslu jako v úvodu cit. zákonného ustanovení. — **II. *** Při podnicích, jmenovaných v § 1 odst. 1 úraz. zákona ve znění zákona č. 207/1919 Sb., nutno kvalifikovati za úředníka závodového každého úředníka, který u výkonu svého povolání přichází ve styk, třeba nepřímý, s technickým zařízením onoho podniku, i když zařízení to není hnáno živelní silou.

(Nález z 22. září 1936 č. 14.592/36.)

V ě c: Anglicko-česká kamenouhelná akciová společnost v Lánech (adv. Dr. Leopold Kraus z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 26. října 1936 o úrazovém pojištění.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutí má toto znění:

Výměrem úrazové pojišťovny dělnické v Praze z 27. června 1924 byl z podniku »Kamenouhelné doly Anna a Laura firmy Anglicko-česká kamenouhelná akciová společnost« v Lánech stanoven pojistný příspěvek za příspěvková období 1919/I až včetně 1920/II. Druhým výměrem úrazové pojišťovny z 28. června 1924 byl z podniku »kamenouhelný důl Anna« téže firmy, jako ve výměru předešlém, stanoven pojistný příspěvek za příspěvková období 1923/I—II.

Proti těmto výměrům podala shora uvedená firma námitky směřující — — — proti pojistné povinnosti úředníků, zaměstnaných v kancelářské budově dolů »Anna« a »Laura«.

Těmto námitkám zem. úřad v Praze v dohodě s báň. hejtmanstvím v Praze nař. rozhodnutím nevyhověl z těchto důvodů: Kancelářská budova, v níž zmínění úředníci jsou zaměstnáni, nachází se na nádvoří dolu. Práce konané na onom nádvoří, jako nakládání, skládání, provoz úzkokolejnou drahou, jsou nesporně součástí provozu dolu. S tímto provozem přijde kancelářské úřednictvo při cestě do kanceláře a zpět, případně při různých pochůzkách nezbytně v dosah a tím do nepřímého styku s technickým zařízením (na př. přecházení kolejí závodní dráhy atd.), kteráž okolnost zjednává dotyčným úředníkům ve smyslu — zde jediné v úvahu přicházejícího — úrazového zákona právní povahu »úředníků závodových (závodních)«, podléhajících podle § 1 uvedeného zákona úrazového pojistné povinnosti. Při tom se podotýká, že mezi »závodní úředníky« dlužno počítati nejen (závodové) závodní úředníky v horně-technickém (provozním) pojmu běžné hornické praxe — kde pod pojmem závodních úředníků etc. se míní osoby při vlastním (technickém) provozu přímo a bezprostředně zaměstnané a jichž činnost spočívá v bezprostředním spolupůsobení při provozu —, nýbrž i úředníky, kteří při vykonávání svého zaměstnání přicházejí do styku, třeba i nepřímého s technickým zařízením (nebo vlastním provozem) podniku v nejširším smyslu.

O stížnosti uvážil nss:

Na sporu je jediné pojistná povinnost úředníků, zaměstnaných v kancelářské budově dolů »Anna« a »Laura«.

Po stránce právní namítá stížnost, že rozlišuje-li § 1 odst. 1 úrazového zákona výslovně dvě kategorie, a to jednak dělníky a závodové úředníky zaměstnané v továrnách, hutích a dolech, jednak dělníky a závodní úředníky zaměstnané při důlních pracích, podrobených dozoru báňských úřadů, nutno dospěti k závěru, že tam, kde se jedná o hornické práce, podrobené dozoru báňských úřadů, musí nutně platiti běžný pojem závodního úředníka, neboť nelze o zákonodárci předpokládati, že by, používaje pojmu v denním životě běžného, chtěl se odchýlit od všeobecné zvyklosti a od běžného významu slova. Výklad, který dává napadený výměr slovům »závodní úředník«, odporuje dle tvrzení stížnosti, zcela jasně § 6 obč. zákona, neboť odchyluje se od vlastního významu slov v jich souvislosti a od jasného úmyslu zákonodárce. Stížnost tu zřejmě zastává stanovisko, že § 1 odst. 1 úraz. zákona ve

znění zákona č. 207/1919 Sb. užívá výrazu »závodový úředník« v různém smyslu a má, pokud mluví o závodových úřednících, zaměstnaných v podnicích horních, podrobených dozoru báňských úřadů, a v závodech k nim náležejících . . . , na mysli toliko závodové úředníky ve smyslu horního zákona. Námitce té nelze dáti za pravdu.

Již celková textace cit. § 1 odst. 1, kde se užívá dvakráte výrazu »dělníci a závodoví úředníci«, nedává podnětu k domněnce, že zákonodárce, užívaje výrazu »závodoví úředníci«, činil tak pokaždé v jiném smyslu, neboť chybí jakýkoli poukaz, z něhož by bylo lze na takovýto úmysl souditi; naopak nutno usuzovati z toho, že téhož výrazu je dvakráte bez jakékoli specifikace užito, že zákonodárce chtěl tím vyjádřiti také stejný pojem. Ostatně výraz »závodový úředník« je hornímu zákonu cizí a má-li snad stížnost za to, že tím jsou míněni »závodní a dozorcí při horách« (Betriebsleiter und Betriebsaufseher beim Bergbaue) podle zákona z 31. prosince 1893 č. 12 ř. z. z r. 1894, je na omylu, neboť tu jde o speciální kategorii zaměstnanců horních, kterou nelze směřovati s kategorií závodových úředníků. Než nehledíc ani k tomu, že již v pojmenování je rozdíl, nemohl samozřejmě úrazový zákon užítí pojmu, který byl vytvořen teprve zákonem pozdějším.

Stížnost brojí také proti názoru žal. úřadu, že dotyční úředníci se stávají závodovými úředníky ve smyslu úrazového zákona již tím, že přicházejí do nepřímého styku s technickým zařízením podniku. St-lka dovozuje, že nepřímý styk nestačí, nýbrž musí tu býti styk přímý. Toto stanovisko je však v rozporu s názorem nss, projeveným v četných nálezech (srovnej na př. nálezy Boh. A 7546 a 7564/28). Na tomto názoru trvá soud i v tomto případě a k vyvrácení námitky stížnosti poukazuje podle § 44 jed. ř. na odůvodnění cit. nálezů. K příkladům, jimiž se snaží stížnost dovoditi nesprávnost onoho názoru, budiž jen podotčeno, že úředník cizí firmy, který přijde ke st-lce nakupovati, není závodovým úředníkem stěžující si firmy, i když přijde do styku s jejími technickými zařízeními, a její úředník nestává se závodovým úředníkem již proto, že přichází do styku s technickými zařízeními jiného podniku, takže příklady ty jdou zcela mimo.

Žal. úřad vyslovil, že zmínění úředníci při cestě do kanceláře a zpět, případně při různých pochůzkách přecházejí přes nádvoří dolu, kde se konají práce, jako nakládání, skládání, provoz úzkokolejné dráhy, jež jsou nesporně součástí provozu dolu, a tím se dostávají do nepřímého styku s technickým zařízením; žal. úřad kvalifikuje práce konané na nádvoří, jako nakládání, skládání a provoz úzkokolejné dráhy, jako součást provozu dolu. Stížnost netvrdí, že tato kvalifikace není správná a že práce ty nejsou součástí provozu podniku horního, nýbrž vytýká toliko, že úředníci přicházejí ve styk jedině s drážkou (rozuměj úzkokolejnou drahou), poháněnou lidskou silou. Není-li však vyvráceno stanovisko žal. úřadu, že i tato úzkokolejná dráha je součástí provozu dolu, tedy podniku horního, a připouští-li stížnost sama, že úředníci s ní přicházejí ve styk, stačila by již tato okolnost sama o sobě pro závěr, že dotyční úředníci jsou úředníky závodovými ve smyslu úrazového zákona, a nemohlo by na tom nic měniti, kdyby i nebylo bezvadně zjištěno, že přicházejí ve styk i s ostatními pracemi konanými na nádvoří.

Že pak dráha je poháněna lidskou silou a nikoli strojem, je nerozhodno, neboť užívání hnacích přístrojů, poháněných živelní silou, je kriteriem pojistné povinnosti podniku podle § 1 odst. 4 bodu 2, nikoli podle § 1 odst. 1, kde záleží jedině na tom, jde-li o závodní úředníky zaměstnané v podnicích horních, podrobených doзору báňských úřadů, a to stížností popřeno, resp. vyvráceno není. Stížnost konečně ani nepopírá, že úředníci, o které jde, u výkonu svého povolání přicházejí ve styk s úzkokolejnou drahou.

Č. 12.512.

Živnostenské právo: * Samostatným obchodním jednatelem ve smyslu § 59 c) živn. řádu není, kdo objednávky na zboží neb výkon určitých prací vlastním jménem přijímá a provedení jich vlastním jménem dále zadává.

(Nález z 22. září 1936 č. 18.256/34.)

V ě c: Firma Arnošt Dietz a spol. v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze ze 4. prosince 1933 o opovědi živnosti.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: St-lka oznámila magistrátu hlav. města Prahy, že svoji živnost obchodu automobily, motory a jich součástkami rozšířila o zprostředkování oprav automobilů a motorů všeho druhu.

Magistrát hlav. města Prahy výměrem z 15. března 1933 odepřel vzítí opověď tuto na vědomí, a to proto, že nebyl jmenován zodpovědný zástupce společnosti při provozování této živnosti a nebyl předložen jeho průkaz způsobilosti pro živnost mechanickou nebo zámečnickou, do jejíhož výhradného oprávnění opovězená živnost spadá.

St-lka podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž za účelem bližšího vysvětlení věci uvedla, že provozuje obchod automobily a že sjednala s oprávněnou správkárnou automobilů úmluvu, podle které správkárna ta p r o n i opravy bude prováděti tak, že opovídatelka nebude sama opravy prováděti, nýbrž osoba jiná k tomu podle zákona způsobilá. Zprostředkování, o něž tu jde, spočívá pouze v tom, že kupující, který od st-lky si koupil vůz, tento vůz jí předá s tím, aby mu opatřila jeho opravu.

Žal. úřad nař. rozhodnutím zamítl odvolání st-lčino z těchto důvodů: Jak z odvolání vyplývá, jedná se st-lce o přijímání objednávek na opravy automobilů a motorů všeho druhu na vlastní její účet a zadávání jich provedení oprávněné firmě jiné, která podle úmluvy se st-lkou sjednané má p r o n i opravy ty prováděti. Z toho je patrné, že nejedná se tu o jednatelství na c i z í účet, nýbrž o přijímání objednávek na shora uvedené opravy na vlastní účet st-lky, kterážto činnost nemůže býti účelem sama o sobě, poněvadž objednateli nejde o přijímání jeho příkazu, nýbrž o provedení určité práce. Přejímá-li tedy někdo na vlastní účet provedení úkolu, který je předmětem některé živnosti, je tento postup sám aktem provádění příslušné živnosti, v daném případě živnosti zámečnické nebo mechanické. Bylo proto